

N:o 26.

Af Herr Wallenberg: Angående utlemnande från Riksbanken under åren 1875—1880 af skiljemynt, prägladt enligt 1855 års myntordning.

Som knapphet på skiljemynt af brons och koppar yppats, och som det är angeläget att Kongl. Myntverket icke sysselsättes med det som kan uppskjutas, torde 1855 års öresmynt af brons icke böra dragas ur rörelsen förrän myntkonventionens bestämmelser göra sådant oundvikligt, eller förrän myntningen af guld och silfver blifvit så tillräcklig, att den motsvarar allmänna rörelsens behof.

Enligt min uppfattning af art. 17 mom. 4 uti myntkonventionen, skola dessa myntsorter upphöra att vara lagligt betalningsmedel vid utgången af år 1881. God tid är således medgifven för öfvergången, och det vore misshushållning att redan nu innehålla brukbart brons-skiljemynt, prägladt enligt 1855 års myntordning. Såsom bevis att denna omprägling icke är någon obetydlighet, torde kunna anföras, att efter samma myntordning blifvit präglade 39,085,426 myntstycken af 5, 2 och 1 öres valörer.

Med anledning af hvad jag nu anført, får jag vördsamt hemställa, det Riksdagen behagade besluta en sådan ändring af § 17 mom. 2 uti bankoreglementet, att Bankofullmäktige må tillåtas efter omständigheterna bestämma, huruvida Riksbanken tillhörigt eller dit inflytande, enligt 1855 års myntordning prägladt skiljemynt, må till allmänna rörelsens underlättande utlemnas under åren 1875 till och med 1880.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1875.

A. O. Wallenberg.